

— Дай боже, каза онъ-башиятъ, но незнамъ какъ ще може да се управи.

— Той ще може, но до тогава ще го съсишпхтъ. Кога ще дойде баятъ на конака?

— Подиръ единъ часъ, той рано иде.

— Вий доктора трѣбва да пустнете, азъ ще станъ поржчителъ за него: щж си заложж кжщата и дѣцата. Той е невиненъ.

Онъ-Башиятъ го погледнж учудено.

— Нѣма нужда отъ поржчителъ, него го отбарахж вече.

— Кога? Кждѣ? извика Марко.

— Още тая ноцъ го испратихме пѣшпѣ за К., съ заптиета.

Марко пламнж отъ негодувание, което неможа да скрие.

Онъ-башиятъ, който го почиташе, каза му съ дружелюбно-внушителенъ тонъ: Марко чорбаджи, по-добрѣ ще сторите да се не мѣсите въ тая вонеща работа. Що ви трѣбва? Въ тия врѣмена никоѣ никого не познава.

Онъ-башиятъ испи кафето си и каза:

— И азъ подиръ половицъ часъ щж трѣгна съ писмото на бая, дѣто сж притворени и бунтовнитѣ книжа на доктора. Ако питашъ те сж само важни, и тѣ ще го съсишпхтъ... Защото другото... Османовото паранявание, като че не е отъ доктора... а е станала грѣшка отъ насъ... Това отъ раната му се позна. Па тамъ началството да види... Ганко, дай ми нѣкоя непотрѣбна хартия да завиж писмото, за да се не мачка.

И той извади изъ пазвата си голѣмъ пликъ съ червенъ печатъ, който уви въ листа, що му подаде кафеджиятъ. Подиръ, като испуши още една цигара, онъ-башиятъ здрависа Марка и си излѣзе.

Марко останж на мѣстото си умисленъ. Кафеджиятъ гжрбомъ къмъ него, омиваше вече главата на Петка Бжзунякътъ. Марко стана и излѣзе.